

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 8919/21
Дана 24.06.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Весне Чогурић и Маје Панић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Драгојловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., село ..., ул. ... бр. ..., кога заступају пуномоћници Зоран Панић, адвокат из Београда, ул. Тршћанска бр.4 и Драган Пашић, адвокат из Београда, ул. Милоша Поцерца бр. 23/16, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, ради поништаја решења 01 број: 2353/21-2 од 26.02.2021. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.06.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, утврђује се да је А.А., полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе за град Београд, престао радни однос дана 20.01.2021. године, када је Министарству унутрашњих послова достављена правноснажна пресуда Вишег суда у Београду ЗК 431/15 од 01.11.2016. године, којом је именовани осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, коју ће издржавати у просторијама у којима станује на адреси у Београду, улица ... број ..., ..., без електронског надзора, због учињеног кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. Кривичног законика.

У тужби поднетој Управном суду, препорученом пошиљком преко поште, дана 23.04.2021. године, тужилац, преко пуномоћника, адвоката Зорана Панића, оспорава решење туженог органа. Предлаже да Управни суд у смислу члана 33. и 34. одржи усмену јавну расправу, примени Закон о управним споровима и донесе пресуду

којом се тужба у овој правној ствари уважава и поништава оспорено решење туженог органа и предмет врати туженом органу на поновни поступак и одлучивање или да донесе пресуду у смислу члана 43. Закона о управним споровима, поништи оспорено решење и реши управну ствар у смислу предлога и навода из жалбе тужиоца и ове тужбе. Истиче да је побијано решење засновано на чињеници да је пресудом Вишег суда у Београду К бр. 431/15 од 01.11.2016. године, која је постала правноснажна дана 30.03.2017. године, а којом је тужилац проглашен кривим због извршења кривичног дела примања мита из члана 367. став 2. Кривичног законика, а за које му је одређена казна затвора у трајању од 1 године, и коју је требало да издржава у просторијама у којима станује без електронског надзора. Даље наводи да је по важећим прописима тужиоцу престао радни однос, по сили закона, моментом правноснажности напред наведене пресуде, а евентуално решење надлежног органа има само декларативни карактер. Као неспорну чињеницу истиче да је након наступања законских услова, тужилац наставио да ради код послодавца и да је наставио да остварује сва права из радног односа, а посебно се у обављању истих нарочито истицао и био је награђиван. Указује да се применом релевантних прописа а посебно одредби Закона о раду у радњама послодавца у предметној ствари, препознаје прећутно прихватање послодавца односно овде тужене да предметна пресуда, није представљала сметњу за даљи рад тужиоца на пословима које је обављао до доношења пресуде и да је остваривао сва права из радног односа. Тужилац је мишљења да је оваквим поступањем тужени нанео немерљиву штету тужиоцу јер да је орган поступао у складу са законом, исти би морао другачије да организује и планира свој живот а посебно у делу радне сфере. Предлаже да Управни суд усвоји тужбу као основану и поступи по предлозима из исте.

У одговору на тужбу премљеном у Управном суду дана 25.06.2021. године, тужени орган оспорава тужбу у целости и истиче да је оспорено решење донето на основу доказа у списима, сагласно императивним прописима. Тужени изјављује и приговор неблаговремености поднете тужбе Управном суду. Остао је у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

У допуни тужбе поднетој у Управном суду препорученом пошљком преко поште дана 07.07.2021. године, тужилац преко пуномоћника, адвоката Драгана Пашића, наводи да је неспорно да је пресудом Вишег суда у Београду ЗК 431/15 од 01.11.2016. године тужилац проглашен кривим за извршење кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. Кривичног законика, која је постала правноснажна дана 30.03.2017. године. Према тужиоцу је наведена казна извршена и он је пуштен на условни отпуст са издржавања казне дана 17.06.2020. године. Наводи да за све време издржавања казне, нису постојале никакве сметње да тужилац обавља свој посао а да решење којим се утврђује престанак радног односа дана 20.01.2021. године, има ретроактивно дејство. Наводи да такав ретроактивни престанак радног односа није прописан Законом о полицији, те се поставља реторичко питање, како је тужилац био подобан у безбедносно кривичном смислу да обавља полицијску службу односно полицијске послове после издржане казне а да би у спорном периоду постао неподобан. Даље наводи да није од значаја када је тужени орган примио пресуду Вишег суда у Београду са разлога што је тужени орган имао сазнања да се против именованог води кривични поступак јер је и сам против њега спровео дисциплински поступак и утврдио да нема дисциплинске одговорности поводом датог догађаја за који је тужилац осуђен, те наведено решење и

даље егзистира у правном поретку. Наводи и да дан престанка радног односа не може бити дан 20.01.2021. године, с разлога што је тужени требало да примени дискреционо право у конкретном случају а посебно стога што наведена казна није била препрека за нормално обављање радних задатака тужиоца а нарочито ако се има у виду да је због истих инкриминисаних радњи правноснажно ослобођен у дисциплинском поступку, као ни да се у ожалбеном решењу нигде не помиње да је против тужиоца вођен дисциплински поступак. Истиче да у наведеном решењу недостаје и образложење, па се исто не може да оцени ни као пун формализам. Из напред наведених разлога предлаже да суд донесе пресуду којом ће уважити тужбу и поништити решење туженог органа, као и обавезати тужиоца да туженом накнади трошкове управног спора и то за састав тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката, у износу од 30.000,00 динара према АТ.

У одговору на допуну тужбе премљену у Управном суду дана 04.05.2022. године тужени оспорава допуну тужбе у целости. Сматра да су наводи у допуни тужбе неосновани и да је оспорено решење донето на основу доказа у списима и сагласно императивним нормама. Предлаже да суд тужбу одбаци или исти одбије као неосновану.

Суд је, пре свега, ценио наводе туженог органа из одговора на тужбу, којим је истакао приговор неблаговремености, али је нашао да је исти неоснован, с разлога што се из исправа које се налазе у списима предмета, а које је тужени орган доставио уз одговор на тужбу, и то из доставнице 01 бр. 2353/21-2, види да је наведено решење тужиоцу лично уручено дана 26.03.2021. године, а да је тужба поднета препорученом пошљом преко поште дана 23.04.2021. године, дакле 28 дана од дана пријема решења, па је иста у смислу члана 18. став 1. Закона о управним споровима, благовремено поднета.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и исправа које су садржане у списима предмета ове управне ствари, које су од значаја за предмет спора, нашао да тужба није основана.

Из исправа које се налазе у списима предмета и образложења оспореног решења, произлази да је пресудом Вишег суда у Београда ЗК 431/15 од 01.11.2016. године, која је постала правноснажна дана 30.03.2017. године, Михајловић Јанко, запослен у Министарству унутрашњих послова, Полицијској управи за град Београд, оглашен кривим због извршења кривичног дела примања мита из члана 367. став 2. Кривичног законика, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, коју ће издржавати у просторијама у којима станује на адреси у Београду, улица ... број ..., ..., без електронског надзора. Како је наведена пресуда, постала правноснажна дана 30.03.2017. године, а примљена у Министарство унутрашњих послова дана 20.01.2021. године, наведени датум је опредељен за датум престанка радног односа тужиоцу, у складу са чланом 172. став 1. тачка 2. и тачка 3. Закона о полицији. У образложењу оспореног решења је наведено да је решење о престанку радног односа, које се доноси по сили закона декларативног карактера, да се њиме утврђује разлог и дан престанка радног односа, те да код престанка радног односа, по сили закона, послодавац нема дискрециона овлашћења, већ је у обавези да донесе акт о

престанку радног односа, те да је одлучна чињеница за доношење решења о престанку радног односа по сили закона та, да је тужилац правноснажном пресудом осуђен на казну затвора у трајању од 1 године. На основу свега изнетог, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 6/16...87/18), прописано је да поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје: 1) када се утврди да су подаци о испуњавању услова за заснивање радног односа из члана 137. овог закона неистинити - даном утврђења ове чињенице; 2) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци - даном достављања правноснажне пресуде Министарству; 3) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за следећа кривична дела: примање мита; давање мита; трговина утицајем; насиље у породици; злоупотреба у вези са јавном набавком; злоупотреба положаја одговорног лица; омогућавање злоупотребе остваривања права азила у иностраној држави; злоупотреба службеног положаја; превара у служби; проневера; одавање службене тајне - даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Одредбом члана 250. истог закона, прописано је да ако овим законом, прописима донетим на основу овог закона и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, на права и дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују се прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор закључен у складу са тим прописима, општи прописи о раду и закон којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 79/05...95/18), прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности ("Службени гласник РС", број 26/19), између осталог је прописано да недостојним за обављање послова, односно вршење дужности државног службеника чини изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања и за кривично дело примање мита (члан 367. Кривичног законика).

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени Управног суда, тужени орган је правилно нашао да су се стекли услови за престанак радног односа овде тужиоца, по сили закона, прописани чланом 172. став 1. тачка 2. и 3. Закона о полицији, имајући у виду да је пресудом Вишег суда у Београду 3 К 431/15 од 01.11.2016. године, која је постала правноснажна дана 30.03.2017. године, којом је тужилац оглашен кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. Кривичног законика, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне

године, коју ће издржавати у просторијама у којима станује на адреси у Београду, без електронског надзора, достављена туженом органу дана 20.01.2021. године. По налажењу Управног суда, тужени орган је на напред наведени начин у довољној мери образложио законски основ за престанак радног односа тужиоца, с разлога што је решење о престанку радног односа, које се доноси по сили закона, декларативног карактера, односно да се њиме утврђује разлог престанка радног односа и дан престанка радног односа, као и да послодавац по сили закона нема дискрециона овлашћења, већ је у обавези да донесе акт о престанку радног односа.

Суд је ценио наводе тужбе и допуне исте, па је нашао да су исти неосновани и, као такви, без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари. Ово из разлога што су, а како је то правилно закључио и тужени орган у образложењу свог решења, осуда на казну затвора од најмање 6 месеци, и правноснажна осуда на казну затвора за кривично дело примање мита, основи за престанак радног односа полицијских службеника по сили закона, без обзира на то како се казна затвора извршава. Наиме, издржавање казне затвора у просторијама у којима осуђени станује, представља само један од начина на који се казна затвора извршава, при чему било који начин извршавања казне затвора, не мења правну природу те казне, па ни издржавање казне затвора у просторијама у којима осуђени станује, те су неосновани наводи у тужби да тужиоцу није требало да престане радни однос, с обзиром да казну затвора издржава у просторијама у којима станује. С обзиром на чињеницу да је правним прописима прописана само једна врста казне лишења слободе, а то је затвор, то кућни затвор, не представља посебну врсту казне лишења слободе, већ само модалитет извршавања казне затвора која се, уместо у затвору, извршава у просторијама у којима осуђени станује. Она, иако не формално, суштински за осуђено лице, представља посебну казну лишења слободе из разлога што мења њен начин и место извршења. С обзиром на напред наведене разлоге престанка радног односа по сили закона, дисциплински поступак на који се позива пуномоћник тужиоца у допуни тужбе, не може имати утицај на другачију одлуку туженог органа. Суд указује и да треба имати у виду да се тужилац, као припадник полиције, који је у обавези да, између осталог, обавља послове на откривању кривичних дела, својим неодговорним понашањем у служби, довео у ситуацију да врши кривична дела, односно да их је извршио, чиме је испољио крајње непрофесионалан и неодговоран однос према служби у којој је запослен и непоправљиво нарушио углед службе коју представља, што га чини недостојним за обављање послова, односно вршење дужности државног службеника.

Одлучујући предлог тужиоца да суд у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар, суд налази да исти није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, те нису испуњени услови за његов поништај, па тиме ни за могућност да овај суд сам реши ову управну ствар, јер је претпоставка за овакву одлуку претходна оцена суда да оспорени акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у ставу I диспозитива пресуде.

С обзиром да је тужба одбијена, суд је на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11... 18/20) на чију сходну примену у управном спору упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 24.06.2022. године, 20 У 8919/21

Записничар
Јелена Драгојловић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ